

VALOARE și respect

Scriu acest editorial în data de 11 septembrie și îmi aduc aminte de acea zi tristă a distrugerii, a revoltei, a uluirii. De ce vrea omul, de ce vor oamenii să distrugă? Să distrugă valori realizate de alții, valori care au cerut multă muncă, efort și pricepere din partea *altora* și să distrugă în numele unei credințe și a unor principii. De ce? Doar pentru că principiile lor sunt *altfel*, pentru că aceste valori au fost realizate de alții? Cineva ar putea să îmi atragă atenția că realizările respective au conferit putere celui care le-a creat și așa-dar este firesc ca această putere să fie râvnită de alții. Dar o analiză mult mai subtilă decât una la care mă pricep eu, mai ales într-un editorial pe care îl scriu cu gândul la tineri, ar putea să ajungă și la presupunerea că în momentul în care puterea crește prea ușor, când cel care o deține devine ignorant, atunci această putere se transformă în provocare. Personal nu cred că există vreo justificare pentru distrugerea de către *unii* a valorilor realizate de alții. Putem face altfel, putem nega valorile create de alții, afirmând că pentru noi nu sunt valori, dar distrugerea, inevitabil, înseamnă un pas înapoi. Un pas înapoi pentru noi toți.

Scriu acest editorial amintindu-mi întristată de 11 septembrie 2001, dar nu sunt mai veselă nici în acest prezent, care nu promite aproape nimic pentru viitorul apropiat care ne interesează. Pentru că vom merge la școală peste câteva zile, nu peste sute sau mii de zile. Pentru că acum, mult prea mulți sunt descumpăniți și privesc fără entuziasm spre ceea ce îi așteaptă în acest an școlar și nu se știe în câți dintre anii care vor veni...

Profesori, reprezentanții unor ministere ale educației din diverse țări, conducători ai delegațiilor echipelor participante la olimpiade internaționale m-au întrebat de mai multe ori despre secretele succesului concurenților români la olimpiadele de informatică. Ascultau aproape cu invidie că în *România* există un învățământ de informatică special, unde copiii doriți pot învăța tehnologia informației, algoritmică și programarea în opt ore pe săptămână. Că profesorii lucrează cu jumătate din clasă în laboratoare unde în cel mai rău caz stau 2-3 copii în fața unui calculator. Că pregătirea celor pasionați se completează la cercuri, la pregătirile speciale organizate la nivel local, județean sau național. Unii chiar nu credeau că aceste activități sunt realizate pe bază de voluntariat de către acei profesori care sunt fericiti să se ocupe de elevii doriți.

Mi-am adus aminte de bucuria cu care relatam toate cele înșirate mai sus... Acum privesc neîncrezătoare spre viitor: o clasă întreagă într-un laborator care a fost creat pentru 12-15 elevi..., patru ani de liceu într-o clasă care este de "mate-info", dar informatica este disciplină la alegere în cadrul examenului de *Bacalaureat*. De ce nu se schimbă în aceste condiții denumirea claselor de mate-info în mate-fizică-chimie-biologie-info? Probabil ar fi o denumire prea lungă...

Aș polemiza chiar și cu cei care susțin importanța formării unei culturi generale. Aș fi de acord cu ea dacă această "cultură generală" nu ar crește considerabil în fiecare an. Polemizez

cu cei care compară cifrele statisticilor naționale privind promovabilitatea sau reușita la examene, cu cele din alte țări. Nu cred că nu ați auzit de câte un elev submediocru, plecat într-o școală din *Germania* sau *Franța* care, dintr-o dată, se trezește că este cel mai bun în clasa lui, de multe ori fără să învețe ceva. Ceva, undeva, nu se potrivește...

Actualul guvern, probabil se poate lăuda cu multe realizări. Nu sunt analist politic și nici nu vreau să încerc să vorbesc despre alte domenii. Dar, în învățământ sigur șchioapătă ceva. Totul începe cu lipsa revoltătoare a respectului față de munca prestată de profesori (vezi salarii, premii, mediatizare etc.) și terminând cu faptul că nimănui nu-i trece prin cap să se consulte cu ei, să țină cont măcar de părerea acelor care au avut și mai au disponibilitatea să ajute.

Chiar cred că, începând din antichitate, profesorul nu a fost nicicând atât de privat de respect ca acum. Nu este respectat de guvernanți, de oficialități, de elevi și de părinții lor care cred că dacă pot cheltui în trei zile salariul pe o lună a unui profesor, li se justifică pretenția de superioritate. Cred că nota de dramatism din ceea ce mi s-a întâmplat ieri, spune mult. M-a oprit pe stradă un puști să-mi vândă ceva. Am încercat să scap de el, dar a insistat. Până la urmă i-am zis să mă lase în pace că nu am bani. "**Sunt profesoară!**" am adăugat cu scopul de a-mi întări refuzul. Copilul s-a uitat oarecum cu compasiune la mine, și-a strâns lucrurile și a plecat fără să mai spună nimic.

Clara Ionescu